

Στις εφημερίδες.

Σ' εφημερίδα, μιας απαλάμης χώρος χωράει τώρα όλη τους η ζωή.
 Σ' ένα ορθογώνιο 7 επί 12 εκατοστά, αριστερά πάνω ψηλά ένας μικρός μαύρος σταυρός,
 Μια φωτογραφία,
 Όνομα, ετών 22 το 1974, Από,
 Έφεδρος, Τάγμα, και τρία γράμματα DNA,
 Πιο κάτω δεξιά αυτοί που μετά το «*δεύτε τελευταίον ασπασμόν*»
 θα φωνάζουν:
 «Στο καλο γιέ μου»
 «Καλό ταξίδι αγάπη μου»
 «Παππού μου αγαπώ σε».

Στις εκκλησίες.

Στις εκκλησίες στους πρώτους σκάμνους αυτοί που έχουν άσπρα τα μαλλία σαν τον αφρό φουρτουνιασμένης του πόνου θάλασσας. Το μπασιούνη σκήπτρο το κρατάνε, να βοηθά και της μνήμης το περπάτημα. Της Μάνας η σεμνότητα μαύρο μαντήλι στο κεφάλι, που συλλογάται για το κακό «*σαν και στου άλλους έλαχε και σ' μένα η μαύρη μοίρα*».

Τα μαύρα ρούχα, που τα φορούν τις καθημερινές και τις γιορτές καίνε σαν πέτρες στην κάψη του Αυγουστιάτικου ήλιου, ξεθώριασαν, ρούφηξε η ψυχή το μαύρο χρώμα κι έγινε πιο μαύρη κι από τ' άναστρου ουρανού το μελανό το χρώμα· μια ευχή να βγει αληθινή ζητούν από το Θεό, «*Θεέ μου μια μέρα ακόμα δώσ' μου για να τον αγαπώ μια μέρα παραπάνω*».

Στο μικρόφωνο πολλοί οι επιτήδειοι, διαβάζουν ξύλινους πληρωμένους λόγους για νάχουν «τιμητικές» συντάξεις, πιο πίσω οι άλλοι οι σταλμένοι από το κόμμα «καλοντυμένοι», βιάζονται να πάνε για τάβλι, πρέφα και καφέ.

Στο μικρό φέρετρο, ποίος ήταν να είναι ξεσαρκωμένα οστά με λίγο ξερό μελούδι; δυο σημαίες το σκέπαζαν η Ελληνική και η Κυπριακή, έμοιαζαν να είναι μια. Φρουροί στα πλάγια, σαν Κυπαρίσσια μονόκλωνα, τέσσερα στρατευμένα νιάτα «*τοισ κείνων ρήμασι πειθόμενοι*».

«*Στις εκκλησίες φώναζετε τα ονόματά μας, δεν απαντάμε [ούτε που ξέρετε ποιοι είμαστε μόνο οι ασπρομάλληδες στους πρώτους σκάμνους μας ξέρουν]*

Η σιωπή τους του Διονύσιου Σολωμού η σιωπή:
 «*Άκρα του τάφου σιωπή
 στον κάμπο βασιλεύει ....*»

του Παναγιώτη Μιχαήλ